

drage, naar man taler saa højt om den almindelige Valgret? Det er, at man maa lægge sit Program saaledes, at det beregnes paa Vælgerne mellem 1,200 og 1,500 Kr. Der er ingen anden Vej; vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Der kan føres en Politik, der maaske er baseret paa en Spekulation i de mere kalkunske Storbondeelementer. Den kan være klog, men den er statistisk gal, fordi der ikke er tilstrækkelig mange. For det første er kun et Mindretal af vore Storbønder kalkunske, og for det andet er Beregningen ikke rigtig efter Statistikken. Programmet maa med andre Ord lægges efter det rette Vælgergrundlag. I det Øjeblik, man vil have en Samling, som med Kraft kan bekæmpe Socialdemokratiet, maa man ret langt ned i Skatte- og Vælgerklassen; og for at naa det maa man lægge et Program, som virker tiltalende paa disse Mennesker, som fanger dem. Det skal være et godt Program, som virkelig kan holde dem fast i den mere konservative Lejr. De Herrer kunne ikke gaa nogen anden Vej. I det Øjeblik vi have almindelig Valgret, maa de tage Konsekvensen deraf, og Konsekvensen er, at man maa regne med de Vælgere, der er. Derfor vil jeg bede det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard), inden han næste Gang drager Skel mellem Højre i Forholdet til den almindelige Valgret, spørge sig selv og sine Venner: ere vi villige til at drage den politiske Konsekvens af vore Ord eller ikke? Det vil føre til mange Ting, blandt andet maaske til, at det ærede Medlem vil tage Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet op til Løsning og sige: Jeg tror, at Udviklingen i Løbet af et Par Aar vil gaa derhen, og jeg vil i Tide indtage dette Stade for ikke altid at komme bagefter. Konsekvensen vil i alt Fald blive, at det ærede Medlem faar en mere aktiv Politik og ikke altid nøjes med at gaa et lille Skridt bagefter, hvad der er en baade kedelig og utaknemmelig Politik. Jeg har sagt dette til det ærede Medlem fra Svendborg, fordi mine Gruppefæller vare lidt pikerede over hans Udtalelser. Jeg tror ikke, at disse vare mente saa ondt, som de lød, men i alt Fald *det* Skel skulde de Herrer ikke sætte mellem dem og os.

Siden jeg sidst havde den Ære at tale, have vi faaet en ny Regering, og formentlig den Regering, vi fortjene — det faar man jo altid. Jeg vil gerne straks begynde med at byde den et Velkommen, som ikke er uden Hjertelighed og heller

ikke uden Kuriositet. Jeg synes for det første, at det er rigtig nydelige og pæne Mennesker, saadan sete paa Afstand i alt Fald, og deres Bemærkninger have jo ingenlunde været udæskende eller savnet den sunde Fornuft, som ligger i en sund Konservatisme. Jeg hører til dem — jeg finder Anledning til at sige det endnu en Gang —, der slet ikke ere bange for de Radikale. Jeg ved godt, at mine 14 Venner — eller rettere sagt Eks-Gruppefæller og — stadig — Venner — have været en lille Smule bange for disse slemme Radikale. Jeg vil først og fremmest sige, at saa er det kedeligt, at de Herrer ere blevne Instrumenterne til at faa disse Radikale frem. De kunde ganske vist ikke vide, at Hans Majestæts Valg vilde falde paa de Mennesker; men de Herrer skulle alligevel ikke angre, hvad de have gjort. For det første var det en saare god Ting at vælte det afgaaede Ministerium, alene fordi man jo har den Pligt at forbedre sine Medmennesker, og naar Reformpartiet nu er traadt fra Magten og gaaet ud i Ørkenen, ville de gode Egenskaber, som slumrede saa højt, ja næsten snorkede i dem, maaske atter komme for Dagens Lys, vi ville maaske atter finde, at de vare gode danske Mænd, som vilde det gode. Men jeg tror, det var nødvendigt, at de slap Magtens Tøjler for at lære det, og efter at jeg har hørt den Tale, det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) holdt, maa jeg tilstaa, at jeg tror, det er ikke alene Partiet, der skal ud i Ørkenen, jeg tror, det ærede Medlem skal gaa ind i sit Lønkammer og overveje, om han nu er saa god, som han burde være.

Jeg er ikke bange for Ministeriet. Vi ville ikke gøre det noget ondt, og vi kunne det ikke heller. Vi ere jo kun 6 af 114, saa lidt, som man overhovedet kan være, naar man ikke er 5. Vi kunne kun betyde noget under en eneste Mulighed, og det er den, at de 14 ikke stemme eller gaa i Stykker. Nu sker det ganske vist undertiden — det er ikke til de nye Herrer, som ere komne ind her, men til de ældre Herrer, f. Eks. min udmærkede Ven fra Hillerød (Dinesen), at jeg siger dette. De maa huske paa, at hver Gang De sige: Stemmer ikke, give De os 6 en Magt, saa jeg haaber, at det Skræmmebillede vil gøre, at de Herrer i Fremtiden tage positive Beslutninger.

Men dernæst er jeg ikke bange for det nye Ministerium, og det skulle de 14 Herrer heller ikke være. De ere slet ikke saa radikale, at det gør noget. Der er